
Húsvét III. hete

Vasárnap, B évben

ApCsel 3,13-15.17-19 ■ 1Jn 2,1-5a ■ Lk 24,35-48

„Megjelent Jézus a tanítványok között, és köszöntötte őket. Ők azonban ijedtükben és félelmükben nem ismerték fel, azt vélték, szellemet látnak.”

Az ijedelem és a rettegés nem alkalmas állapot Jézus felismerésére. Egyfajta bűnös, rettegő félelem képtelenné tesz Isten jelentkezésének felismerésére, és szolgálatára is (aki egy talentumot kapott, félelmében elrejtette). Nem ez a Szentlélek ajándéka: az egészen más, az az igaz szeretet jellemvonása itt a földön, mely nem engedi, hogy eltávolodjunk a bennünket szerető Istentől.

Ezért senkit sem szabad megijeszteni és ijesztgetni Jézussal, mert akkor nem az igazi Krisztussal fog találkozni, hanem a rémületéből megalkotott helytelen istenképpel. A pokol, a kárhozat reális lehetőség, de figyelmünknek nem erre, hanem a Jézussal való eleven kapcsolatra kell irányulnia.

Amikor az ijedelem és a félelem örömbé csap át, akkor meg éppen örömben nem mernek hinni. Úgy látszik, ennek az érzelmi felindultságból született örömnél is át kell alakulnia, mégpedig békességgé. Nem véletlen, hogy Urunk megjelenésekor mindig így köszönti tanítványait: „*Békesség nektek!*”, és Szentlelkét is azért küldi el, hogy lelkükben beálljon a békesség állapota.

Mi a békesség?

Nyugalom, amely abból az ősi rendből születik, amelyben Isten jelen van az ember számára, amelyben az ember totálisan rábízta magát Teremtőjére. A háborgó Balaton nem tükrözi annak arcát, aki beletekint. A háborgó lélekben Jézus arca is eltorzul. A szenvedélyek felkorbácsolt hullámain – akár a félelem, akár a túl nagy érzelmi öröm miatt – himbálódzik, megnyúlik és összehúzódik, furcsa alakot ölt az arc képe. Van mélységes istenes szomorúság és mélységes isteni öröm: ebben az állapotban az emberi lélek tisztán láthatja Urának arcát. De a felület hullámzása idején soha.

Az ijedelmet és rettegést szent sebeinek felmutatásával csillapítja, a felületes és rapszodikus csapongó örömet azzal, hogy velük étkezik. Ha békességemet az ijedelem és rettegő félelem veszélyezteti, Jézus sebeihez menekülök. Ő ismer engem és bűneimet, mégis szeret engem. Ha a felszínes öröm ragad el, a szentáldozáshoz menekülök mélyebb, igazabb öröméért, vagyis békességért.

Jézus azért is szüntette be megjelenéseit, hogy az oltáriszentség békességes, mindennapi együttlétére figyeljünk, és az írásokra, melyekbe belefoglalta nekünk címzett és örök érvényű üzenetét: szeretlek téged. Húsvét és Pünkösd izgalmaiból maga az Úr akar átvezetni az Egyház történelmi idejének, szentségi rendjének nyugalomába és békességébe.